

Драге колегинице и колеге,

могао бих да вам се обратим на један краће формалан начин са изразима задовољства што вас видим на Факултету. Али да није тако, зар бих се трудио да све ово организујемо, а да не очекујем да и вама и нама буде задовољство што сте се вратили на место „злочина“ ваше младости. Пошто данас овде нема оних који су давно напустили Факултет вероватно су још увек свеже „ране“ и незадовољства оним што сте овде доживели. Али верујте ми – како време буде одмицало све више ће бледети лоше слике уступајући место ружичастим тоновима. И све више ће те о тим данима говорити са префиксом – Ех како је то некад било.

Ви који сте данас овде само сте део батаљона, који чини скоро три стотине студената који су студије рачунарске технике односно рачунарског инжењерства окончали на Факултету техничких наука. Изабрали сте рачунарску технику мислећи о њој као перспективној струци и надајући се да ће вам она пружити пуну перспективу у животу. Али она је постала више од тога, ваша судбина и нешто што ће ваше окружење чинити љубоморним. Али само ви можете да осетите да у престижности бављења рачунарском техником поред задовољства има и пуно муке. Ваљда се ниједна струка као рачунарска техника не мења тако брзо захтевајући од њених посленика стално учење. Јер Муров закон не важи само у смеру повећања перформанси рачунарских компонената. Промене у технологијама пројектовања рачунарског хардвера и софтвера скоро да се могу подвргнути том истом Муровом закону.

Овим речима обратио сам се у позивници за дашњи скуп. Желео сам рећи много са мало речи, а остало је много тога неречено. Нама који смо на крају радног круга, али и другим посленицима у преношењу рачунарских знања важно је да поделимо радост ваших успеха, али да вам се и нађемо ако треба помоћи да се понека тешкоћа превазиђе. Иако живимо у ери глобалних комуникација, када смо практично на сталној вези мислим да је много значајније и људски топло да то чујете лично од нас. То је управо један од разлога што смо вас позвали да данас дођете на Факултет. Други разлог је што желимо да од вас чујемо речи, како хвале тако и критике, јер ће нам прве бити потпора да истрајемо на ономе што је добро, а друге да се коригујемо и будемо још бољи. Наравно ово је прилика и да покажемо шта је то што интригира наше истраживачке пориве. Али да од вас чујемо и „купимо“ неку идеју из непосредне праксе, која ће нас учинити конкурентнијим на свеколиком узбурканом рачунарском тржишту. Нећемо пропустити ни прилику да ослушнемо шта ћете рећи о наставном плану нашег студијског програма. Јер ви сте они који непосредно практикујете стечена знања, па ваљда најбоље и знате шта је изостало у току школовања, а затребало вам је у пракси.

Последње две три године, као да је спласнуло интересовање за студије рачунарства или они, који поверење поклањају нашем Факултету, више интересују студије информacionих технологија (ма шта то значило). Јер скоро да нема медија који, као црвеним барјачетом не маше тим магичним речима, обећавајући светлу будућност ИТ посленицима. Оппростимо им, јер сви скупа заборављају да без рачунара нема ни ИТ. А ми смо ту своји на своме.

Као што ми желимо да се поносимо вашим резултатима, јер њихово светло и нас обасјава тако желимо да и ви свом садашњем окружењу можете да се похвалите својим стручним коренима.

Надам се да ћемо ова дружења у последњу суботу у мају наставити и наредних година, а у међувремену увек сте радо виђени у нашој средини. Јер ово је и ваш дом у који сте уградили део своје младости. А зашто да својим предлозима за наш бољи рад свом Факултету не поклоните и делић свога искуства.